

[Aksel Larsen.]

vanskeligheder og uden ringere muligheder. Der var jo enighed om i 1961, at ikke selv den mindste pergamentlas skulle overføres til Reykjavik, før den omhyggeligt var restaureret, konserveret og omhyggeligt affotograferet, så man havde fotokopierne og kunne anvende dem i forskningens tjeneste. Hvad det første angår, siger det ærede medlem hr. Poul Møller — det var selvfølgelig en fortalelse — at man har jo passet sa godt på håndskrifterne, de er restaureret og i orden. Det er jo ikke rigtigt. Jeg tillod mig at kritisere håndskriftkomiteens pjece; jeg skal yde den honnør på ét punkt. Den siger udtrykkeligt, at restaureringsarbejdet er kun i sin begyndelse. Jeg er slet ikke sikker på, at vi har så forfærdelig meget at rose os af. Jeg tror ikke, at vi er begyndt at tage alvorligt fat på det dér, før Island som selvstændig stat begyndte at gøre krav på håndskrifterne.

Men lad det være, det er måske også godt. Det er jo sådan, at restaurerings-, konserverings- og fotograferingsteknikken går frem hvert eneste år, næsten hver eneste dag. Vi ved godt herhjemme, at det var en prisværsig interesse, Frederik den Syvende havde, da han gravede kæmpehøje ud, men at det var bedre, hvis han havde ladet være, fordi man er i stand til at gøre det meget bedre nu og få meget mere ud af det. Man kan sikkert restaurere håndskrifterne bedre nu, end man kunne for 10, 20 eller 50 år siden.

Men altså, vi var enige om, at det var en forudsætning for det hele, at intet skulle udleveres, som ikke var restaureret, konserveret og affotograferet. Man siger så, at fotokopier er nok gode, særdeles gode, men der er dog visse ting, som gør det nødvendigt somme tider at have de originale håndskrifter. Ja men der er vel ingen, der tør vove at påstå, at fotograferingsteknikken skulle have sagt sit sidste ord, at den aldrig mere ville gøre fremskridt. Det kunne jo tænkes, at man blev i stand til at foto-

grafere endnu bedre om 5 eller 10 år, så man nåede dertil, at en fotokopi simpelt hen i alle tilfælde var bedre end originalen, når man skulle bruge den til forskning.

Under alle omstændigheder ved man jo også, at man til enhver tid kan låne håndskrifterne i Reykjavik, efter at de er ført dertil, hvis man har brug for dem i København. I øjeblikket befinder de mange såkaldte diplomer sig i København, de er udlånt til København fra universitetet i Reykjavik. Ja, det benyttede hr. professor Brøndum-Nielsen sig forleden dag af til at sige, at de kom såmænd i den samme københavnske indpakning, så de nok slet ikke har været åbnet deroppe. Jeg synes, det bør drages frem som et eksempel på, hvordan man hånligt argumenterer imod islændingene. Når vi sender sådanne sjældne sager til Reykjavik, bliver de selvfølgelig emballeret og lagt i dertil egnede kasser, som ikke sådan bliver kastet på skraldemøddingen i Reykjavik. At de har sendt dem tilbage i de samme kasser for at skåne dem mest muligt, er prisværdigt. Men altså, vi fik i hvert fald diplomerne, hele samlingen, da universitetet bad om det. Man vil også kunne få de håndskrifter tilbage, der bliver tale om nu at give Island. Forskningen i København kommer ikke til at lide noget som helst afbræk, og derfor er forskernes hovedindvending ikke relevant.

Det får mig til at sige, at jeg har det indtryk, at i hvert fald en væsentlig del af disse forskere er mere besat af ejersynspunktet, sådan at forstå, at de ønsker rent håndgribeligt at have disse ting i deres varetægt. Ja men jeg forstår udmærket vel bogsamlere eller malerisamlere eller frimærkesamlere, jeg forstår dem godt, men jeg mener ikke, at man kan se sådan på det i denne sag, at det drejer sig om, blot for at have bevidstheden om, at man ejer tingene, at have dem her. Jeg kan ikke acceptere, at det synspunkt skal være afgørende.

Ja, man har sagt, at det er sagkundska-